

En les intoxicacions pel gas, per l'òxid de carbó, per bolets, barbitúrics, benzol, etc., i en les cremades està també indicada la transfusió. Cal, però, fer abans una sagnia abundant i actuar ràpidament.

En les malalties de la sang, la transfusió troba també la seva indicació. No en totes les hemopaties pot utilitzar-se amb igual fonament. La transfusió de sang millora la coagulabilitat sanguínia i protegeix i excita les funcions dels òrgans hemopoiètics. En general, les afeccions d'aquests òrgans que es tradueixen en anèmia són tributàries de la transfusió de sang substitutiva d'acció transitòria. En l'anèmia aplàstica, en l'anèmia de l'hemogènia i de l'hemofília, en l'agranulocitosi és lògic fer transfusions a malalts que altrament moririen a curt termini per anèmies degeneratives o per anèmies secundàries de difícil tractament. L'hemofília no es cura amb transfusió de sang; el que passa és que s'augmenta la coagulabilitat i s'obté una millora transitòria de la síndrome hemàtica.

En la cloroanèmia aquíllica i en l'anèmia perniciosa de Biermer, la transfusió solament ha d'ésser utilitzada en començar el tractament si l'anèmia és molt intensa. Si la síndrome anèmica hipocroma de la cloroanèmia aquíllica o hipercroma de l'anèmia perniciosa de Biermer no és molt intensa, solament haurà de fer-se transfusió quan els malalts no responguin als respectius tractaments amb ferro i amb fetge.